

Družinska molitev

Leta 2017 je naše družine obiskovala mala Marija romarica, da bi jih spodbudila k molitvi, zlasti k molitvi rožnega venca. Kakšne so možnosti, da se to uresniči?

Najprej bi rad posegel nazaj v čase, ko so naše krščanske družine zvečer molile rožni venec. Odmev teh časov so besede akademika dr. Emilijana Cevca v knjigi Preproste stvari:

»O, prelepa preprostost vere, koliko si nam podelila s tem starim družinskim molkom, ki visi na porjavelem žeblju na steni omare. Nanj so navezani najlepši spomini mojega življenja. O, ve lepe, obrabljene jagode! Očenaševe so velike kakor orehi, zdravamarije kakor češnje. Nihče razen Boga ne ve, koliko zdravamarij je že zdrselo po teh jagodah v nebeški ribnik. Vsakokrat, ko udari pri molitvi druga ob drugo, potrka na rajske duri: »Tik – poslušaj, dobri Bog, usmili se nas ... Saj si se za nas učlovečil, za nas trpel, nam v pričevanje od mrtvih vstal ...«

Lojzka nekdanjo molitev v domači družini takole opisuje:

»Ko sem bila otrok, je bil oče v internaciji v Italiji; imeli smo veliko posestvo in veliko dela, a vsak večer se je našel čas za molitev. Običajno smo zmolili en rožni venec takoj po večerji. Spominjam se, da

smo ga skrajšali na eno desetko samo takrat, kadar je bila žetev in smo bili ves dan globoko sklonjeni nad žitom. Dokler oče ni odšel v internacijo, je vedno on vodil rožni venec, ko pa je odšel, sem ga nadomestila jaz. Ko se je vrnil iz internacije, je dejal: ‚Kdor me je do sedaj nadomeščal v vodenju rožnega venca, naj me pa še naprej,‘ zato je molitev postala moja stalna služba.«

Redovnica se spominja molitve rožnega venca pri starih starših:

»Počitnice sem navadno preživela na njuni kmetiji. Delala sta od zore do mraka. Kolikokrat sta bila na smrt utrujena! Toda ni je bilo stvari, ki bi ju zadržala od večernega rožnega venca. Stari ata, čeprav že starček, še vedno visok, postaven mož, je trudno stopil v hišo, potegnil stol od mize in počasi pokleknil ob njem. Stara mati, ženička, upognjena v dve gubi, je pokleknila ob posteljo; včasih je pri zadnjih desetkah sedla - ni zmogla več. Jaz sem smela sedeti v zapečku, toda ko sem videla njiju klečati, me je kar potegnilo na kolena. Vzljubila sem ta ponavljajoči se ritem večernega rožnega venca.«

Ameriški pater Patrick Peyton je leta 1947 sprožil akcijo družinskega rožnega venca. Začel je zbirati družine, ki so bile pripravljene dnevno skupaj moliti rožni venec. Za to molitev je ljudi navduševal po radiu in televiziji, s filmom in gledališčem. Po radiu je

rožni venec tudi molil. Najboljši ameriški igralci so deset let na ameriških odrih predstavljali skrivnosti rožnega venca. Napravili so filme o rožnem vencu. V Španiji so posneli 15 barvnih filmov. Leta 1957 je bilo v tem gibanju 10 milijonov družin, ki so vsak dan skupno molile rožni venec.

Danes je zaradi različnih okoliščin težje uresničiti redno molitev rožnega venca po družinah. Največja težava je zaradi padca vernosti pa tudi zaradi različnih obveznosti in navezanosti na radio, televizijo in računalnik. Vendar kjer cvetijo Božje kreposti vera, upanje in ljubezen, tam se najde tudi čas. Če ni mogoče, da bi se vsi člani družine redno zbirali k rožnemu vencu, se to morda lahko uresniči vsaj kdaj in vsaj nekateri. Imamo lepe primere, ko kakšen član, dostikrat je to mati, moli za manj verne ali neverne člane družine.

Ali lahko navedete kakšen primer?

Neka mati se oglašča iz ortopedske bolnišnice v Valdoltri:

»Jutri bom ponovno operirana na desnem stopalu. Mislim, da se nekako pobiram iz kaosa, v katerem sem živela, oziroma sem mislila, da je takó. Rožni venec vsak dan molim najprej za Bernardovo družino, potem za moža, otroke in sebe, pa za sodelavke in bližnje. Moč molitve deluje, ker postajam

sama veliko bolj potrpežljiva do moža in drugih, pa tudi mož je prijaznejši do mene.«

Druga mati Metka piše:

»Sem profesorica biologije in mati štirih odraslih otrok. Največ mi pomeni to, da sem Božji otrok! Kako sem hvaležna svojim staršem in starim staršem, da so me krstili in vzgajali v veri! Kljub odmiku od vere v puberteti sedaj ugotavljam, kako me je ves čas varovala Božja Mati, da nisem zašla na slaba pota. Verjetno je k temu pripomogla tudi molitev moje stare mame, zato tudi jaz sedaj molim za svoje odrasle otroke, ki so se oddaljili od Boga.

Prešinila me je misel, da bi v naši družini poskusila vpeljati molitev rožnega venca. Vendar ne bo šlo, saj sem že večkrat neuspešno povabila moža in otroke. Sem se pa odločila, da se bova s svojo sestro enkrat na teden dobivali pri najini mami, ki je vdova že več let, in bomo molile rožni venec.«

Redovnica Katarina Marija je bila nekoč budistka. Takole pripoveduje:

»Moja najstarejša sestra je bila že krščena. Za katoliško vero je pridobila tudi mojo mamo, ta pa si je prizadevala, da bi ji sledila tudi jaz. Moj odgovor je bil odločen: ‚Ne in nikdar!‘ Dve leti duhovnega boja sta bili potrebni, da sem se končno odločila za krst. Toda nisem popolnoma verovala v Boga. Za krst sem zaprosila izključno zaradi ljubezni do

moje mame. Moja nevera je trajala do trenutka, ko je duhovnik oblil moje čelo s krstno vodo. V tistem trenutku, ko je voda curljala po obrazu, je moje kamnito srce drhtelo v neskončni ljubezni in moj pogled, uprt v križ, je govoril: ‚Gospod, ljubim te.‘ Ob koncu maše mi je moja mati podarila rožni venec kot spomin na krst. Svojo mamo sem že videla vse dni moliti s to vrsto ‚ogrlice‘. Z njo je molila tudi ponoči. Njena podoba v molitvi, podobna obrazu lepe Gospe, je bila moja najljubša ‚slika‘. Vedela sem, da je molila zame, svojo ‚izgubljeno‘ hčerko. Od mojega krsta naprej je molitev rožnega venca po zaslugi moje matere postala moja najljubša molitev.«

Ivankina molitev je obrodila sadove:

»Sedem let sem vsak dan vztrajno molila, da bi se moj vnuk cerkveno poročil in da bi hči postala verna. Ravno za 13. avgusta sem dobila vabilo na cerkveno poroko in krst dvojčkov, mojih pravnukov. Zadnje leto, ko pride hčerka k meni na obisk, me povabi, da bi skupaj molili rožni venec. Ne morem verjeti, da so moje žrtve in molitve res vseč Mariji in jih je uslišala.«

Uslužbenka pripoveduje o svoji molitvi za mamo:

»Še en dogodek mi je iz otroške dobe ostal živo v spominu. Ko se je mama, strta zaradi očetove nezvestobe, sesedla na stol, je njen jok obupa zarezal vame prvo hromeče spoznanje o človeški nemoči

ob bolečini najdražjih. Tedaj sem pograbila rožni venec, ki je visel na steni, in začela glasno moliti. Mama se je počasi umirila, verjetno predvsem zaradi nas otrok, jaz pa sem postala bogatejša za spoznanje, da v brezupnih položajih edino molitev pomaga.«

Zapis neke matere:

»Ker smo verna družina, imamo tudi vsak večer rezerviran čas za skupno molitev. Ta je prilagojena vsem družinskim članom in jo po potrebi tudi spreminjamo ali dopolnjujemo. Poleg uvodne skupne pesmi, branja Svetega pisma in desetke rožnega venca se tudi pogovarjamo o raznih življenjskih problemih, npr. o trpljenju, odgovornosti, zaupanju, vzgoji itn. Skupaj smo prebrali že marsikatero dobro knjigo, tako npr. Heidi, ko so bili otroci še manjši. Prevzeli in obogatili pa so nas tudi življenjepisi svetnikov.«

Molitev otrok

Iz navedenih zgledov sklepam, da so rožni venec po družinah molili vsi, tudi otroci.

Seveda. Tudi sam se spominjam, da smo ga otroci molili skupaj s starši. Večinoma tudi klečanje med

molitvijo za nas ni bilo težko, saj smo se že zgodaj navadili različnih kmečkih opravil pa tudi skromnega življenja.

Naj navedem pričevanje nekega starejšega duhovnika:

»Še preden sem se rodil, sem vdihaval molitvenega duha, kajti moj oče in moja mama sta vedno molila. V svojem življenju še nisem doživel dneva, da v domači družini ne bi opravljali skupne molitve. Tako sem prepričan, da so molili tudi, ko mene še ni bilo. V takem okolju sem prijokal na svet. Ne spomnim se, da bi nas starši posebej uvajali v molitveno življenje in da bi glede tega imeli težave z nami. Otroci smo se naučili moliti in molitev sprejeli kot vrednoto, ko smo videli moliti starše in druge odrasle v družini. Stari oče je bil nekak ‚družinski duhovnik‘, ki je molil naprej. Po njegovi smrti je vlogo družinskega molivca prevzel oče in sedaj, ko tudi njega ni več, brat. Otroci smo se po rožnem vencu vrstili za litanije. V enajstih letih nas je bilo toliko, da ves teden nismo prišli vsi na vrsto. Preden smo zvečer odšli k počitku, nas je stari oče drugega za drugim blagoslovil in nato smo po poti v sobe molili bolj zasebne molitve. Ko smo bili še majhni, smo ponavljali, kar smo slišali moliti odrasle, pozneje pa so te molitve postale bolj osebne. Spominjam se tudi, kako je stari oče, ko je bil že prileten in ni mogel več ne na polje ne na pašo, sedel pod staro lipo in ves popoldan so skozi njegove roke drsele jagode

rožnega venca. Vse te slike in ti zgledi molitvenega življenja doma so se globoko vtisnili vame.«

Tisti časi so za nami. Mislim, da je za otroke rožni venec predolg in se ob njem dolgočasijo.

Časi so se res zelo spremenili. Kljub temu velja, da je rožni venec za vse, tudi za otroke. Za zmeraj namreč velja Jezusovo povabilo: »Pustite otroke in ne branite jim priti k meni, kajti takšnih je nebeško kraljestvo« (Mt 19,14). Treba jim je to molitev približati primerno njihovi starosti. Po svetu se širi nekaj let stara pobuda, ki je zajela že vse celine. K molitvi se občasno zbirajo otroci od 4. do 14. leta starosti, lahko pa se jim priključijo starejši in mlajši. Tudi fatimski pastirčki in lurška Bernardka so bili v tem starostnem okviru. Molitev vodijo otroci, odrasli so le spremljevalci. Zaželeni so pripomočki, ki molitev popestrijo in poglobijo (slike posameznih rožnovenskih skrivnosti, ustrezne pesmi, kratka napoved skrivnosti). Prav je, da se da molitvi poseben namen.

Pobuda se je začela aprila 2011, ko se je neka župnija v ameriški zvezni državi Connecticut znašla v težkem finančnem položaju. Župnik je dobil navdih, da spodbudi otroke k molitvi pred Devico Marijo, prepričan, da bo njihova molitev najprej uslišana. Do uslišanja je prišlo že naslednjo nedeljo, ko je bila nabirka pri sveti maši rekordno visoka.

Na prvem srečanju se otroci posvetijo presvetemu Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Po rožnem vencu, ki ga molijo na kolenih, se vsa srečanja sklenejo z molitvami očenaš, zdravamarija in slavaočetu za papeža.

Kako začeti z otroško rožnovensko skupino?

Naša Mati Marija nam je s svojimi prikazovanji v Lurdu in Fatimi pokazala, da kliče otroke k molitvi, zlasti k rožnemu vencu. Nasvetovani so naslednji koraki za začetek takšne otroške rožnovenske skupine v župniji. Organizira jo lahko z dovoljenjem župnika katehistinja, redovnica ali odrasel laik:

1) Izberite prostor (običajno je to v kakšni cerkvi, kapeli ali župnišču).

2) Izberite čas za srečanje (enkrat na mesec ali vsak teden; lahko tudi vsak dan).

3) Povabite skupino družin z otroki na prvo srečanje. Najbolje je, da na začetku povabite vsako družino osebno in šele pozneje prosite, da se oznani pri maši ali v oznanilih, da obstaja taka skupina.

4) Začnite s posvetitvijo vaše nove skupine presvetemu Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

5) Posedite otroke spredaj pred odrasle – nato naj pokleknejo (primerno je, da preskrbite blazine za klečanje).

6) Otrok, ki moli naprej desetko, naj vstane, drugi

klečijo. Dobro je, če je na razpolago mikrofona, ker so otroški glasovi bolj šibki.

7) Otroci tako izmenično molijo desetke: »Zdrava, Marija ...«, drugi skupaj: »Sveta Marija ...« (Podobno »Oče naš ...« in »Slava Očetu ...«).

8) Lahko tudi uporabljate rože (vrtnice ali katerekoli rože). To je posebno primerno za majhne otroke in za prizadete – take, ki ne morejo moliti naprej. Tako vsak otrok pred vsako desetko položi po eno rožo pred Marijin kip. Ko otrok polaga rožo, naj eden od odraslih pred prvo skrivnostjo, ali pred vsako skrivnostjo, izreče posebno prošnjo-namen molitve: »Marija, ponižno polagamo to rožo k tvojim nogam in prosimo za dar ... Darovi, za katere prosimo, naj se ujemajo s skrivnostmi rožnega venca.

9) Po možnosti priskrbite molitvenike z ilustracijami vseh skrivnosti rožnega venca, ki so narejeni prav za otroke, da jih gledajo med molitvijo – ali pa na kakšen drug slikovni način prikazujete skrivnosti rožnega venca.

10) Morda tudi priskrbite škatlo za prošnje. Tako škatlo lahko otroci sami okrasijo s svojimi risbami. Če župnik dovoli, pustite to škatlo v cerkvi, da lahko tudi drugi verniki vanjo mečejo svoje prošnje.

11) Ko se otroška rožnovenska skupina dobro uteče, jo prijavite po pošti na naslov: P. O. Box 271743, West Hartford, CT USA; ali po: http://childrensrosary.org/?page_id=2007&lang=en (tu so podrobnejša navodila).